

Teatr potrzebny

aspekty, konteksty, uwagi
na zakończenie projektu
Wioska Teatralna 2009

Alinie i Wronosiowi

Teksty zamieszczone w niniejszej książeczce mówią przede wszystkim o ostatniej edycji festiwalu Wioska Teatralna oraz o działaniach w środowisku, które ten festiwal poprzedziły. Wzbogacają je zdjęcia autorstwa gości, uczestników warsztatów i współpracowników Teatru. Chwile utrwalone na fotografiach czynią je równoprawnymi świadkami wydarzeń. Oddają atmosferę, barwy i emocje towarzyszące poszczególnym zdarzeniom, uzupełniają to, czego nie da się powiedzieć.

Recenzja Joanny Wichowskiej, zamieszczona najpierw na łamach czasopisma internetowego „Dwutygodnik”, przywołuje nastrój panujący podczas festiwalu. Autorka sprawdza, w jakim stopniu hasło mu towarzyszące (teatr potrzebny – kontynuacje – interwencje) odzwierciedlało się w prezentowanych spektaklach i towarzyszących im wydarzeniach. Próbuje także odpowiedzieć na pytanie, czy sztuka jest w stanie wpływać na rzeczywistość. Tamara Bołdak-Janowska, której tekst przypomina raczej felieton niż klasyczną recenzję, dzieli się z czytelnikiem własnymi, nierzadko osobistymi wrażeniami i spostrzeżeniami. Zaletą jej artykułu jest udana próba odsłonięcia tego, co działo się obok głównych propozycji festiwalowych, o czym rozmawiano w kulisach. Autorka rezygnuje z recen-

zji poszczególnych spektakli; stara się raczej pokazać ich istotność w szerszym, społeczno-kulturowym kontekście; tak, jakby były one zapłonem, prowokacją do głębszych, indywidualnych rozważań.

Książkę zamyka rozmowa Alicji Kulik z Wacławem Sobaszkiem. Umieszczona celowo na końcu – jako podsumowanie pewnego czasu, ale przede wszystkim rozumiana jako wyraz postawy i światopoglądu twórcy. Istotna, ponieważ myśli w niej zawarte nigdy dotąd tak wyraźnie nie zostały zwerbalizowane, nie zapisano ich. Wywiad, zamówiony przez prof. Wojciecha Bursztę na potrzeby tegorocznego Kongresu Kultury Polskiej, stanowi ważny kontekst dla festiwalu i dla wszystkich innych inicjatyw Projektu Terenowego. Sobaszek zabiera głos w sprawie sytuacji kulturalnej i społeczno-politycznej Olsztyna i okolic. Porusza kwestie społeczeństwa obywatelskiego oraz społeczności alternatywnych. Projektuje idealną instytucję kultury, przywołując postać Petera Brooka. Opowiada także o trudnościach i celach swojej pracy. Z rozmowy wyłania się spójna wizja świata i jasna postawa artysty. Co najważniejsze, ma ona swoje odbicie w rzeczywistości – w realnym, konkretnym działaniu.

Magdalena Jasińska